

List Preláta (august 2008)

Prelát odporúča s Pápežom prehĺbiť sa v učení sv. Pavla, tým že „Nepýtajme sa nás len: Kto bol Pavol? Pýtajme sa predovšetkým: Kto je Pavol? Čo hovorí mne?“

21.08.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Tieto riadky vám posielam z Manily, jednej z etáp cesty po rôznych krajinách Ázie a Oceánie. Všade som

mal možnosť zakúsiť lásku k Bohu a apoštolskú vibráciu mojich dcér a mojich synov. Chápem —s logickou distanciou— a osvojujem si slová svätého Pavla: *Ustavične vzdávame vďaky Bohu za vás všetkých, keď si na vás spomíname vo svojich modlitbách. Bez prestania myslíme pred Bohom a naším Otcom na dielo vašej viery, úsilie lásky a vytrvalosť nádeje v nášho Pána Ježiša Krista*[1]. Spojte sa s touto mojou vďakou a opakujte často *gratias tibi, Deus, gratias tibi!* ktoré s prirodzenosťou opakovali pery nášho Otca, keď hľadel na túto čiastku Cirkvi, ktorou je Prelatúra Opus Dei.

Počas tohto roku, obzvlášť venovanému Apoštolovi národov, myslíme na to, čo nám navrhol—pri jeho zahájení—pápež: **Nepýtajme sa nás len: Kto bol Pavol? Pýtajme sa predovšetkým: Kto je Pavol? Čo hovorí mne?**[2]. A, citujúc známy list Galaťanom—*Život, ktorý teraz žijem v*

*tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa***[3]**—, svätý Otec dodáva:

Všetko, čo Pavol robí, pramení z tohto stredobodu. Jeho viera je skúsenosťou byť milovaný Ježišom Kristom, úplne osobne, je to vedomie skutočnosti, že Kristus čelil smrti, nie kvôli niečomu anonymnému, ale z lásky k nemu —Pavlovi— a že, ako Zmŕtvychvstalý, ho stále miluje**[4]**. Áno, touto istou láskou hľadal aj nás.

Po stretnutí na ceste do Damasku — stretnutí, ktoré úplne zmenilo jeho život—, Kristus sa stal stredobodom osoby a diela Šavla, až do okamihu, kedy mohol tento apoštol tvrdiť, čo bolo pravdou: *mihi vivere Christus est***[5]**, pre mňa žiť je Kristus. A veľmi obrazne to vysvetľuje kresťanom vo Filipi: *Ale čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu. Vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša,*

môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista a našiel sa v ňom bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista - spravodlivosťou z Boha, založenou na viere[6].

Je to učenie, ktoré je platné a vždy aktuálne pre všetkých kresťanov. **Je dôležité, aby sme si všimli, že Ježiš Kristus môže mať veľký vplyv na život človeka, a preto, aj na náš vlastný život[7],** zdôrazňuje pápež. Podnecujme v našich srdciach toto jedinečné úsilie: žiť v Kristovi, z Krista, a pre Krista; stretávať sa s ním v modlitbe a v Eucharistii, aby sme sa s ním viac a viac stotožnili, aby sme ho priniesli ľuďom, ktorých stretneme na našej ceste. Uvažujme nad tým, že to, čo nás môže odlúčiť od Boha, musíme považovať za *odpad* —ako Pavol— a energicky to odmietnuť, s Pánovou milosťou.

Aby sme dosiahli toto stotožnenie sa s Ježišom, ktoré je túžbou a cieľom kresťana, musíme mať v prvom rade v neho pevnú vieru, naplno prijať plány, ktoré má pre každého z nás. Svätý Pavol nám pomáha pochopiť, že viera má mať vplyv nielen na náš rozum, ale tiež na vôľu a srdce: na naše celé bytie. Potvrdzuje, že ospravedlnenie —Boží dar, vďaka ktorému sme oslobodení od našich hriechov a máme účasť na spoločnom živote s Najsvätejšou Trojicou— predchádza každý skutok alebo zásluhu človeka. Pochádza z rýdzej a nezaslúženej Božej lásky. Vo svojom liste Rimanom napríklad svätý Pavol píše: *Človek je ospravedlnený skrze vieru bez skutkov podľa zákona*[8]. A Galatánom: *Vieme, že človek nie je ospravedlnený zo skutkov podľa zákona, ale iba skrze vieru v Ježiša Krista. Aj my sme uverili v Krista Ježiša, aby sme boli ospravedlnení z viery v Krista, a nie zo skutkov podľa*

zákona, lebo zo skutkov podľa zákona nebude ospravedlnený nijaký človek[9].

Byť ospravedlnení znamená byť si vedomí, že nás chráni milosrdná Božia spravodlivosť, znamená to vstúpiť do spoločenstva s ním a preto mať účasť na jeho svätosti skutočným a opravdivým spôsobom: stávame sa jeho skutočnými synmi, v Ježišovi Kristovi, z milosti Ducha Svätého. Komentujúc tieto slová apoštola pápež vysvetľuje, že **svätý Pavol vyslovuje podstatu svojho obrátenia, nový smer, ktorým sa vydal jeho život ako výsledok stretnutia so zmŕtvychvstalým Ježišom Kristom. Svätý Pavol nebol pred svojím obrátením človekom vzdialeným od Boha a jeho zákona (...). Avšak na základe svetla, pochádzajúceho so stretnutia s Kristom, pochopil, že predtým hľadal len samého seba, svoju vlastnú spravodlivosť, a že so**

všetkou tou spravodlivosťou žil len pre seba samého. A túto novú orientáciu vyslovuje takto: *Život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa (Gal 2, 20)*[10].

Musíme ísť po ceste viery, aby sme mohli žiť v Kristovi. *Svätý Pavol, apoštolská duša, ti hovorí: “Justus ex fide vivit.” —Spravodlivý žije z viery. — Ako môžeš pripustiť, aby tento oheň vyhasínal?*[11]

Práve pretože túto čnosť dostávame ako nezaslúžený dar, musíme oň Boha neúnavne a pokorne prosiť. Tento prvý krok, neustále obnovovaný, sa stane čoraz nevyhnutnejším pre pokrok na ceste kresťanského povolania. Prosíme Pána o tento dar každý deň? *Adauge nobis fidem!*[12], volali apoštoli, obracajúc sa na Majstra, uvedomujúc si svoje hranice a nedostatky. Aj my

sa musíme takto správať. Je to úžasná strelná modlitba, ktorú môžeme často opakovať! Okrem toho, keď sa modlíme v prvej osobe množného čísla, otvárame sa pre druhých: uvedomujeme si, že sme deťmi toho istého Nebeského Otca, Kristovými sestrami a bratmi, a naša modlitba bude ľahšie vyslyšaná, pretože nás bude viesť k tomu, aby sme sa neuzatvárali v kruhu nášho “ja”, ktoré je veľkým nepriateľom stotožnenia sa s Ježišom Kristom, ale aby sme sa obrátili smerom k Bohu, aby sme kvôli Bohu mysleli na druhých.

Svätý Josemaría, pevne presvedčený o tejto skutočnosti, vysvetľoval, že — tým, že sa snažíme takto sa správať— sa uvoľňuje cesta k tomu, aby sme boli *kontemplatívni uprostred sveta*. Toto presvedčenie, dodáva, *nás privedie k tomu, aby sme sa vždy zaujímali o iných, z lásky k Bohu, a aby sme nemysleli na nás samých; tak,*

aby sme na konci dňa, ktorý sme prežili uprostred udalostí všedného dňa, v našej rodine, v našom povolání, v našej pracovni, mohli pri spytovaní svedomia povedať: Pane, neviem, čo ti mám o mne povedať: Myslel som len na iných, kvôli tebe! To, čo sa dá slovami svätého Pavla preložiť: Vivo autem, iam non ego: Vivit vero in me Christus!— Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. (Gal 2, 20).Neznamená toto byť kontemplatívni?[13]

Apoštol píše nespočetne veľa krát vo svojich listoch, že kresťan je v Kristovi, alebo čo je to isté, že Kristus je vo vás. **Toto vzájomné preniknutie medzi Kristom a kresťanom, charakteristická črta učenia svätého Pavla, zakončuje jeho úvahu o viere, pretože viera —vysvetľuje Benedikt XVI.—, i keď nás vnútorne zjednocuje s Kristom, zdôrazňuje rozdiel medzi nami a ním. Ale, podľa svätého Pavla, život kresťana obsahuje element,**

**ktorý by sme mohli nazvať
“mystickým”, pretože je naším
stotožnením sa s Kristom a
Kristovým stotožnením sa s
nami[14].** Tak nás apoštol môže
vyzvať: *Zmýšľajte tak ako Kristus
Ježiš[15].* Chápeš teraz, prečo tolké
naliehanie nášho Otca, keď opakoval:
vultum tuum, Domine, requiram—
Pane, chcem hľadať Tvoju tvár?[16]

Dcéry moje a synovia moji, celé toto
úžasné učenie nie je len vnútorným
formujúcim princípom, nezostáva
len teóriou, ale je to hmatateľná
realita, ktorú sa máme snažiť uviesť
do praxe; a, okrem toho, je dostupná
každému z nás, s Božou milosťou, ako
to bolo u Apoštola národov.

Svätý Otec nás tiež pozýva, aby sme z
tohto vyvodili dôsledky. **Na jednej
strane nás má viera viesť k
neustálemu postoju plného pokory
voči Bohu, ba viac, k postoju
uctievania a chvály (...).** Je dôležité,

**aby sme ničomu a nikomu
neprejavovali onú úctu, ktorú
prejavujeme jemu. Žiaden idol
nesmie znečistiť náš duchovný
svet; pretože namiesto toho, aby
sme sa radovali zo získanej
slobody, upadneme do akéhosi
ponižujúceho otroctva. Na druhej
strane, naša radikálne príslušnosť
ku Kristovi a skutočnosť, že “sme v
ňom” nás musí viesť k postoju
úplnej dôvery a nesmiernej
radosti[17].**

Ako sa zmení náš život, keď toto
svetlo zostane neustále zapálené v
našej duši! Usilujme sa, aby sa táto
dobrá zvesť dostala k mnohým.
Budme si istí, že tento rok svätého
Pavla so sebou prináša zvláštnu
milosť pre šírenie týchto právd.

U Panny Márie dosiahol tento postoj
viery a stotožnenie sa s Kristom
najvyšší stupeň, aký je len možný pre
ľudskú bytosť. Keď tento mesiac

slávime jej slávnostné Nanebovzatie s telom a dušou, žasneme pri meditácii nad divmi, ktoré je schopná uskutočniť Božia milosť, ak nájde otvorenú odpoveď človeka. Zaiste sa v Panne Márii, ktorá bola vyvolenou od večnosti, aby sa stala Matkou Slova, ktoré sa stalo človekom, prejavila Božia milosť v plnosti. My, jej deti a sestry a bratia Ježiša Krista, sa chceme podobáť na našu Matku. Preto, keď budeme 15. augusta obnovovať zasvätenie Diela láskyplnému a nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, prosme ju, aby sa stali realitou —u všetkých z nás— prosby, ktoré jej predkladáme.

Mesiac august so sebou prináša aj iné spomienky. 23. augusta je výročie dňa, v ktorý pápež Ján Pavol II. oznámil rozhodnutie zriadiť Opus Dei ako osobnú Prelatúru. 7. augusta 1931 videl svätý Josemaría v novom svetle, že veriaci Diela —ženy a muži

— sú povolání postaviť Kristov kríž na vrchol všetkej ľudskej činnosti.

Práve v tento deň, výročie mojej kňazskej vysviacky, sa budem môcť s radosťou zúčastniť na zakončení zasadania Tribunálu Prelatúry, týkajúceho sa procesu blahorečenia nášho milovaného Dona Álvára. Už som vás pri rozličných príležitostiach prosil, aby ste sa modlili za ďalšie kroky v tomto procese: oficiálne uznanie svätosti prvého nástupcu nášho Otca prinesie veľa dobrého pre Cirkev a pre duše.

Vrátim sa k slovám, ktorými som začal tento list. Navštevujem rozličné miesta Orientu s každou a každým z vás: táto myšlienka ma naplňuje silou, a vedie ma k tomu, aby som vám opakoval, čo na základe želania nášho Otca stojí nad dvierkami svätostánku v kaplnke Ducha Svätého vo Villa Vecchia: *consummati in unum!*^[18] Musíme sa navzájom

podporovať, aby bol náš osobný boj o
svätosť stály, pevný, radostný;
začínajúc a znovu začínajúc každý
deň, aby sme sa naučili milovať Boha
vo všetkom.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Manila, 1. augusta 2008.

[1] 1 *Sol* 1, 2-3

[2] Benedikt XVI., Kázeň pri otvorení
roka sv. Pavla, 28.6.2008

[3] *Gal* 2, 20

[4] Benedikt XVI., Kázeň pri otvorení
roka sv. Pavla, 28.6.2008

[5] *Flp* 1, 21

[6] *Tamtiež* 3, 7-9

[7] Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 8.11.2006

[8] *Rim* 3, 28

[9] *Gal* 2, 16

[10] Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 8.11.2006

[11] Svätý Josemaría, Cesta, č. 578

[12] *Lk* 17, 5

[13] Svätý Josemaría, *Inštrukcie*, máj 1935/14.9.1950, poznámka 72

[14] Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 8.11.2006

[15] *Flp* 2, 5

[16] Por. *Žal* 26, 8 (Vg)

[17] Benedikt XVI., Príhovor pri generálnej audiencii, 8.11.2006

[18] *Jn* 17, 23

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-august-2008/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-august-2008/) (09.08.2025)